

Búcsúszavak Utassy József, Kossuth-díjas költő halálára

Nehéz összerakni az augusztus 27. és szeptember 8. közötti időszakot. 27-én, délelőtt 10 óra körül hívott fel Zsóka a szerkesztőségben, hogy kora reggel a költő, a barát és férj – végleg eltávozott. Ott, a zalaegerszegi pózvai Külső-Kórházban, ahol néhány napja látogattuk, s ahol csak ziháló lélegzete jelezte: teste még küzd... Aztán bejött, elmondta, amit tudott. Az évek óta összehalmozódott betegségek egyszerre lobbantak fel, s tették ki a pontot az életút végére. S most az a kötelességünk, hogy értesítsük a sajtót, rádiót és televíziót, hogy Utassy József, Kossuth-díjas költő eltávozott e földi világból. S életműve immár lezárulva, elfoglalja helyét az egyetemes magyar irodalom univerzumában. Tapasztalnunk kellett: pályatársak, barátok, ismerősök, olvasók hívtak fel, küldtek e-mailt – a rédicsi lakás címére, a szerkesztőségbe egyaránt –, hogy döbbenetüket, együtt érző részvétüket fejezzék ki a halálhír hallatán. Aztán szeptember 8-án szentmise a templomban, és a szertartás a temetőben.

A kis zalai faluba százak érkeztek, a végső búcsúztatóra.

Vasy Géza az Írószövetség elnökeként szólt, de fájdalmas „siratója” egy nemzedék nevében fogalmazta meg a hiányt, melyet a költő távozása hagyott.

És aznap esett az eső... A néphagyomány szerint – ez az ég gyásza. Néhányan – hozzá közel állók – nem restelltek első benyomásaikat papírra vetni, a veszteség súlyát felmérni. Versben és prózában. Ezekből a reakciókból állítottunk össze egy kis gyűjteményt, mely írások – perelve az elmúlással – elsősorban élő embert, az érvényes szavú poétát állítják elénk.

P. I.